

21 mei 2023

## DE HEMEL GEOPEND ZIEN

Handelingen 7, vers 51 t/m 50

Wat een vreselijke geschiedenis... Wij bevinden ons met de Bijbellezing in de joodse raadszaal, de rechtszaal. En om ons heen is allemaal geschreeuw. De mensen in de zaal zijn woedend geworden. Ze schreeuwen. Dit loopt volledig uit de hand... En ze storten zich met z'n allen op die ene man die daar middenin staat: Stefanus. Men is des duivels geworden. Ze gaan hem doodmaken. Stenigen. En Stefanus, ziet u dat?... Stefanus blijft staan... Verlamd van schrik? Nee, hij straalt... als een engel (Hand 6, vers 15). Kruipt hij niet ineem, met zijn hoofd in zijn handen? Nee, Stefanus kijkt omhoog, naar de hemel en hij zegt: *ik zie de hemel geopend... en de Zoon des mensen, de Heere Jezus, staan aan de rechterhand van God.* ...Prachtig! Ik wil in deze preek proberen om samen met u mee te kijken met Stefanus. Mee te kijken naar de hemel, waar Stefanus Jezus zag staan.

Maar die mensen om Stefanus heen, daar moet ik toch ook steeds maar naar blijven kijken, of ik nu wil of niet. Allemaal schreeuwende mensen, die niet te stoppen zijn en het op die ene Stefanus gemunt hebben... Wat is er aan de hand? Wat heeft Stefanus dan allemaal gedaan?

'Stefanus heeft God gelaaterd', zo luidde de aanklacht. Hij heeft de eer van God aangetast door neerbuigend over de tempel van God te spreken en door de Wet van Mozes te verdraaien. Deze aanklacht klopte eigenlijk niet helemaal..., maar toen Stefanus de mensen in de zaal aan het einde van zijn lange betoog vertelde dat *zij* niet naar de Wet van God luisteren, dat *zij* hardnekkig waren, ongehoorzaam,... dat *zij* het op hun geweten hadden van de dood van de profeten en van de beloofde Redder Jezus... ja, toen sloeg de vlam in de pan. Het was klaar!... Onverstandig van Stefanus? 'Hij kon beter zijn mond hebben gehouden?' Stefanus *kon* niet zijn mond houden. Hij was zo bezorgd om die mensen die daar om hem heen stonden... kijk maar naar de afloop van het hele gebeuren: terwijl de rondslingerende stenen hem verwonden en bedelven, bidt Stefanus zelfs voor die stenengooiers: 'Heere, reken hun deze zonde niet toe!' Stefanus had zo graag gewild dat het tot hen doordrong waar zij mee bezig waren. Hij had zo graag gewild dat zij tot inzicht kwamen dat niet hij, maar dat juist zij gered moesten worden...

Die woedende, ziedende mensen... met al dat lawaai dat zij maken en die blik in hun ogen..., ziet u ze voor u? Aan de ene kant hè, kan ik me er eigenlijk weinig bij voorstellen. Het is zo ver weg, zo ver van mijn

comfortabele bed. En aan de andere kant...: het is zo dichtbij. Een paar jaar geleden las ik bijvoorbeeld van een zwangere vrouw in Sudan (dat land waar op dit moment weer zoveel geweldsuitbarstingen zijn) die tot zweepslagen en de dood was veroordeeld, omdat zij zoals Stefanus ook christen was geworden. (Gelukkig is zij uit de gevangenis gekomen.) Ik moet ook denken aan de christenen in de strafkampen in Noord-Korea. Ik las eens een boekje dat een van de gevluchte Noord-Koreaanse christenen heeft geschreven. De titel van het boekje is; 'zij mogen de hemel niet zien'. De schrijver vertelde in haar boek dat het voor hen als christenen in de strafkampen verboden was om *omhoog te kijken*. Precies dat wat Stefanus hielp om staande te blijven te midden van al de dreiging - zijn ogen omhoog houden naar de hemel - dat werd *hen* verboden. Alsof de bewakers van die strafkampen de geschiedenis van Stefanus hadden gelezen!

Aan de ene kant is die geschiedenis van Stefanus zo ver weg: zit je vanavond rustig in de kerk na een Hemelvaartsweekend en dan hoor je opeens over zo'n steniging. Moet dat nu? En aan de andere kant: het is zo uiterst actueel, zo dichtbij. Het is nu.

Waarom vertel ik dat? Om u bang te maken? Of om mee te roepen met al die mensen die alle moslims en communisten een bedreiging vinden? Nee. Maar ik leer hier uit deze geschiedenis van Stefanus wel heel duidelijk dat het geloven niet zomaar iets is, waar de een nu wel wat mee heeft en de ander gewoon niet. Nee, geloven betekent een radicale keuze, die alles op scherp zet. Want er is – tussen alle drukten, mooie

dingen en nare dingen in - in deze wereld wat aan de hand: God Die mensen naar Zich toetrekt, God Die mensen terugtrekt uit de zonde, de pijn, de dood... en aan de andere kant een enorme weerstand tegen die God, namelijk de duivel, de zonde, het kwaad ... een enorme weerstand tegen die God, waardoor soms de donkerste kanten van de mensen aan het licht komen. Laten wij er op bedacht zijn en bedacht blijven. Hoe sta *ik*

in deze wereld? Waar leef jij uiteindelijk voor? Wie is God, wie is Jezus voor u? ... Op die allergrootste vragen komt het aan. Laten wij onze ogen openhouden. Niet bang zijn. Nee, naar de hemel kijken, zoals Stefanus. Stefanus' gezicht begon er van te stralen, zo gelukkig werd hij ervan.

Stefanus straalt... Hij ziet Jezus in de hemel staan. Juist op dit vreselijke moment, waarop van alles en nog wat door je hoofd zou kunnen gaan - verlamdende angst, de dood voor ogen – te midden van al die herrie, boven al die schreeuwende mensen uit... een geopende hemel...

Wat zou Stefanus hebben gezien hè, toen hij omhoog keek? ... Ik weet het niet. Hoe de hemel eruit ziet... en de troon van God... en al die engelen..., de Bijbel spreekt er in beelden over. Prachtige beelden. Maar of de hemel nu echt letterlijk een plekje boven ons hoofd



is, of toch iets anders, tja... De woonplaats van God is niet op de menselijke landkaart aan te wijzen. De heerlijkheid van God is een werkelijkheid die onze aardse werkelijkheid volledig overstijgt, die niet met onze gedachten en begrippen is te vangen... Wat Stefanus gezien heeft, ik weet het niet precies, maar... *hij zag de Zoon des mensen, staande aan de rechterhand van God.* Dat was het, wat hem helemaal in beslag nam. Hij zag met zijn ogen, of met zijn hart, of met beide, de Heere Jezus. Jezus was dus niet weg! Niet vertrokken. Ja, dat ook, met hemelvaart, maar ook...: heel dichtbij. ... Dat is mooi hè, als je zo op het moeilijkste moment en het laatste moment van je leven de Heere Jezus voor ogen mag zien!

Stefanus zei: 'ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, *staande* aan de rechterhand van God'. Jezus *staat* aan de rechterhand van God. Dat is niet zomaar. Wij spreken meestal over Jezus die *zit* aan de rechterhand van God. Jezus, Die als de verhoogde Heer zit op de troon. Dat laat iets zien van Zijn Koninklijke macht en heerschappij. Zo ook de Apostolische Geloofsbelijdenis: 'opgevaren naar de hemel, *zittende* ter rechterhand van God, de almachtige Vader, vanwaar Hij komen zal' Maar Stefanus ziet op dat bewuste moment *net* iets anders, hij ziet Jezus *staan*. Jezus is blijkbaar van Zijn troon afgegaan. Waarom? Hij *kon* blijkbaar niet blijven zitten. Zou Jezus op Stefanus zijn afgestapt? Misschien wel... Zou Jezus misschien op Stefanus zijn afgestapt en Zijn hand al hebben uitgestoken om Stefanus uit te nodigen om bij Hem in de hemelse heerlijkheid te komen? Misschien ook... De hemelse Heer kwam in ieder geval in actie. Hij *kon* niet blijven zitten. Dat wat er met Jezus' volgelingen op aarde gebeurt, laat de hemel niet onberoerd. Er wordt meegeleefd vanuit de hemel...!

Ik zie ook nog iets anders in dat 'staan van Jezus ter rechterhand van God'. Ik moet denken aan een rechtbank, waar het een gebruik is dat een advocaat opstaat, als hij een pleidooi voor zijn cliënt houdt. Voor een gemiddelde cliënt is zo'n rechtszaak allemaal te ingewikkeld, maar daarom is er zo'n advocaat. En de advocaat staat op, hij richt zicht tot de rechter en hij houdt een pleidooi om zijn cliënt te helpen.

Nu dit past heel mooi bij woorden die Jezus eens had gesproken, toen Hij op aarde onder de mensen was (Lukas 12, vers 8). Jezus zei toen: *ieder die Mij zal belijden voor de mensen, zal ook de Zoon des mensen belijden voor de engelen van God.* Nu, dit is wat hier gebeurt! Terwijl Stefanus voor die woedende mensen belijdenis doet van zijn geloof..., belijdt de Zoon des mensen, de Heere Jezus, de Advocaat, de naam van Stefanus in de hemel, ... voor God. Jezus is opgestaan, toen Stefanus het zo heel moeilijk kreeg... Hij stond op en richtte Zich tot Zijn Vader. Hij pleitte voor Stefanus: 'Vader, denk aan Mijn geliefde knecht Stefanus'.

Bijzonder hè? Wat er met Stefanus gebeurt op dat vreselijke moment staat blijkbaar niet los van wat er in de hemel gebeurt. Op de kritieke momenten zijn hemel en aarde zijn verbonden. Stefanus moest getuigen... het werden zijn laatste woorden... maar hij kijkt omhoog en ziet dat er in de hemel *ook* getuigd wordt. Stefanus kan niet over de naam van Jezus zwijgen... maar in de hemel kan er niet over Stefanus worden gezweven ... Jezus staat op en belijdt, ja, noemt de

naam van Stefanus... Stefanus' naam is gedoemd op aarde ten onder te gaan... maar in de hemel wordt zijn naam gekoesterd, genoemd en bewaard.

Ik hoop dat dit ook voor u en voor jou een bemoediging mag zijn. Want dit is een van de prachtige betekenissen van Hemelvaartsdag, dat wij afgelopen donderdag hebben gevierd. Hemelvaart lijkt een beetje een vreemd feest, want ja: 'vieren dat Jezus is vertrokken?' Maar dat vieren wij dan ook niet. Wij vieren wel dat Jezus naar de hemel is gegaan, maar dat Hij de deur heeft open laten staan. Wij vieren dat de hemel is geopend! En als je naar de hemel kijkt, mag ook jij, ook u, Jezus zien staan. Ik hoop dat dit voor u en voor jou een bemoediging mag zijn. Want er kunnen zoveel situaties zijn in je leven zijn, die op een of andere manier die geschiedenis van Stefanus raken. Je kunt je misschien herkennen in de angst die de situatie van Stefanus bij je zou hebben opgeroepen. Of dat gevoel geen kant op te kunnen. Of al dat lawaai en geschreeuw om je heen... Wat kan het soms moeilijk zijn om staande te blijven, om het uit te houden in de situatie waarin je je op dit moment bevindt, hoe kan je dat volbrengen? Zal je proberen om naar de hemel te kijken, zoals Stefanus...? De hemel is ver hoor! Voor je gevoel misschien héél ver weg... Maar daar in de hemel staat iemand op en voor de troon van Zijn Vader noemt Hij uw naam. Uw naam! Want Hij kent je!

En weet je waarom Hij voor u zou willen opstaan? Omdat Hij Zijn leven voor u heeft gegeven. U was al in Zijn gedachten, toen Hij aan het kruis hing en die pijn die jij nu misschien voelt, toen ook voelde (en nog veel meer). Hij kent u. ... In deze wereld stelt uw naam misschien niets voor. Waarschijnlijk komt er zelfs een moment waarop uw naam zelfs nooit meer uitgesproken zal worden... door de golven van de tijd weggenomen... maar uw naam is kostbaar. Uw naam wordt genoemd in de hemel. Als u hier Jezus' naam zult koesteren aan je hart, dan zal Hij opstaan en jouw naam aan Zijn hart koesteren... en dan zal Hij jouw naam in de hemel uitspreken, uw naam noemen..., op het moment dat je zelf misschien geen woorden, geen stem meer hebt.

En dat vind ik zo'n geweldig mooie boodschap! In deze wereld waarin wij leven, is onze naam zo kwetsbaar geworden. Als wij bijvoorbeeld in het ziekenhuis belanden, dan wordt onze naam nog wel genoemd, maar vaak ook vervuild voor een barcode. Dan staat er een lang nummer op het bandje om je arm, of aan de voorkant van je bed. Dat ben jij ... Als je van een uitkering afhankelijk bent, dan sta je ook bij het UWV of bij een andere instantie bekend als een nummer. Je BSN-nummer, dat is je identiteit. ... Als je ouder wordt en leeftijdsgenoten je ontvallen, dan zal ook steeds minder vaak je voornaam meer genoemd horen worden... Wat pijnlijk om te bemerken dat die persoonlijke naam langzaamaan verdwijnt en je steeds vaker wordt aangesproken als mevrouw of meneer die en die. Maar ook als je jong bent... wat kan je naam ook dan kwetsbaar zijn. Ze hoeven maar een keer je naam op een slechte manier te posten op de social media... en je zit er voor altijd aan vast. Onze naam is op deze wereld zo kwetsbaar... drijvend op de golven van de tijd die je naam een keer voorgoed mee zullen nemen. Wie ben ik? Wat stel ik voor? ... Wat mooi om dan vandaag

naar de hemel te kijken... en Jezus te zien opstaan en jouw kwetsbare naam voor Zijn Vader te belijden.

*Ieder die Mij zal belijden voor de mensen, zal ook de Zoon des mensen belijden voor de engelen van God.* Diegene Die alles voor mij heeft overgehad, bidt voor mij, pleit voor mij. Uw lijden is niet anoniem. Uw vragen, zorgen, pijn, te midden van deze wereld vol spanning, het mag een naam hebben. En zelfs als onze naam versterft, blijft hij gekoesterd..., want uw naam wordt genoemd door Jezus... in de hemel bekend gemaakt.

Het raakt mij als ik zo met Stefanus de hemel open mag zien en Jezus daar mag zien staan... onmetelijk ver weg, maar op dat moment ook zo nabij... Maar weet u wat mij ook opvalt...? Het op dat moment zo bijzonder grote contrast tussen Stefanus en zijn tegenstanders... Stefanus is zo vol van wat hij ziet, dat het geschreeuw en de woede hem haast niet lijkt te deren. Hij vertelt vol vreugde tegen die woedende mensen om hem heen wat hij ziet: 'ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande aan de rechterhand van God'. ... Maar de mensen om hem heen: het lijkt hen totaal het niets te doen wat Stefanus ziet en zegt. Of nog erger: hun agressie wordt alleen nog maar sterker... Ontluisterend! Zij stoppen hun oren dicht, zo schrijft Lukas. Ze willen er niets van horen en stormen eensgezind op hem af.

Zo dubbel kan het dus zijn. Zo'n contrast op een en hetzelfde moment. Zo dubbel kan het in je leven voelen. Dat mensen om je heen totaal niet lijken te ervaren van wat jij ziet, voelt, geloof. Jouw houvast in je geloof... maar die ander – je echtgenoot, je kinderen, je collega – kan er niet bij en vinden het soms hooguit 'fijn dat je daar zoveel steun aan hebt'. Dan hoeft er niet van zo'n heftige situatie sprake te zijn als toen bij Stefanus. Maar het kan wel soms eenzaam voelen. Pijnlijk eenzaam.... Als christen is het soms zo onwettelijk om te geloven: al die andere mensen om je heen hebben het blijkbaar niet nodig, of vinden het blijkbaar te ongelooflijk om te geloven... en jij, jij staat met je ogen gericht naar de hemel... en mag daar Jezus zien. Het kan zo'n contrast zijn: dat hemelse gezicht van Jezus daarboven en de hardheid of onverschilligheid om je heen. Dáár je vreugde en je geluk te ervaren...en hier moeten ploeteren en soms stuiten op zoveel onbegrip van anderen, of verwarring in jezelf.

Wat een contrastervaring, op een en hetzelfde moment: intens geluk en woede en haat. Stefanus kreeg geen enkele bijval. Het geweld stopte niet. Het werd alleen maar erger. Jezus verscheen ook niet op dat moment in het openbaar om de boel te redden. Nee, het geweld ging gewoon door... en Stefanus werd bedolven onder een hoop stenen. Het kan best zo zijn hè, dat een gedeelte van die omstanders niet eens had gehoord wat Stefanus allemaal meende te zien. Dat zij er helemaal niets van hebben gemerkt, dat er in hun beleving alleen maar een terechte doodstraf werd uitgevoerd. Niets van Jezus, of hemel, voor het blote oog alleen maar geweld en haat wat zichtbaar was.

Zo kan het gaan in de wereld. Dat het prachtige zicht op Jezus gewoon bedolven wordt onder haat en stenen. Dat de lofzang verstomt. Dat er niets zichtbaar of merkbaar is van Jezus' liefde en betrokkenheid. Zo kan het gaan. Stefanus zag de hemel geopend, maar het

blote oog moet alleen maar haat, geweld en stenen hebben gezien.

En toch ging God in het schijnbaar onzichtbare verder met Zijn werk! Stefanus stierf. Zijn stem werd niet meer gehoord. Hij stond ook niet op uit de dood. Hier hield het gewoon helemaal op. Of toch niet! Want die onbekende jongeman, Saulus heette hij, die daar bij stond en die er mogelijk van stond te genieten wat daar gebeurde..., die zal straks de taak van Stefanus overnemen en ook zijn eigen volk gaan oproepen tot geloof in de Heere Jezus. Op dat moment zou het niet in zijn hoofd zijn opgekomen waarschijnlijk. Saulus zou hebben gespuugd, toen hij over Jezus in de hemel hoorde. Maar diezelfde Jezus in de hemel zal binnenkort nog een keer opstaan om die Saulus de ogen te openen voor Hem. Zelfs op dat schijnbaar totaal godverlaten moment, waarop Stefanus' prachtige visioen ten onder ging onder een hoop stenen, ging God verder met Zijn werk!

Hemelvaart: dat betekent dat de Heere Jezus Zijn werk op aarde had volbracht. De weg tot de hemel was geopend. Alles wat tussen God en ons instond, had Jezus weggeruimd door Zichzelf uit de weg te laten ruimen. En nu met Zijn hemelvaart heeft Jezus de deur open laten staan. Kijk maar omhoog. Daar staat Jezus. In de heerlijkheid van Zijn Vader. Jezus is ver weg... maar misschien nog wel meer nabij dan ooit. Misschien zijn er momenten in je leven, waarop je dat mag ervaren, mag geloven.

Stefanus mocht Jezus zien. Jezus was voor hem zichtbaar in de hemel... en *Jezus was in hem zichtbaar op de aarde. Want wat lijkt die Stefanus toch op Jezus!* Hij bidt precies hetzelfde als zijn Meester 'Heere Jezus, ontvang mijn geest'. Zoals Jezus, stervend aan het kruis bad: 'Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn Geest'. En vervolgens bidt Stefanus: 'Heere, reken hun deze zonde niet toe.' Precies zoals Jezus aan het kruis bad: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.' (En wat ook die Sudanse christenvrouw bad!) Wat een prachtige verbinding tussen de Heere Jezus en Stefanus. Ook in dit opzicht was Jezus heel dichtbij en straalde het licht van Gods heerlijkheid over het leven van Stefanus. Jezus was ver weg... maar juist ook heel dichtbij...

Ik hoop van harte dat ook u en jij in deze wereld waarin heel veel gebeurt en heel veel op het spel staat, die verbinding met de Heere Jezus in de hemel mogen hebben en zullen vasthouden. Dat u en jij... ook in de diepte van het bestaan... omhoog zullen kijken naar de hemel... naar de Heere Jezus... die uw en jouw naam nooit zal vergeten, maar daar zal koesteren en belijden. En ik hoop dat die verbinding met de Heere Jezus ook zichtbaar mag zijn in uw en jouw leven. Ook al merkt de wereld om ons heen het misschien helemaal niet... maar dat wij zo getuige zullen zijn. Biddend voor de wereld, ook al vliegen de stenen om ons heen. Biddend omhoog kijken, tot het moment dat Jezus ons thuis zal ontvangen.